

Den helige Johannes döparens dag Luk 1:5-15

Västerslättskyrkan 20150621

På Jesu tid arbetade inte prästerna heltid, som vi har det idag i svenska kyrkan, utan prästerna som arbetade i Jerusalems tempel var indelat i 24 avdelningar som arbetade under en vecka. och sedan fick de återkomma efter 24 veckor för tjänstgöring igen. Sakarias tillhörde ett av dessa arbetslag som kallades Avias avdelning.

Sakarias var gift med Elisabeth och bägge två beskrivs som att de var fromma. Det stod att *"De var båda rättfärdiga inför Gud och levde oförvitligt efter alla Herrens bud och föreskrifter"*.

De hade bara ett problem och det var att de var barnlösa. På den tiden så betraktades barnen som en Guds gåva och välsignelse. Vad vi kan förstå av texten så hade både Sakarias och Elisabeth bett till Gud många gånger om att Gud skulle ge dem barn. Så gick åren och nu var de båda gamla. Elisabeths menstruationer hade tagit slut. Det var för sent att vänta något barn. Säkert kom de att i de mörka stunderna tänka att Gud måste ha vänt dem ryggen. En tanke som förstärktes av att trots att Sakarias tjänstgjort så många veckor i templet under sitt liv så hade aldrig lotten fallit på honom att få tända rökelseoffret i templet. Lotten hade alltid fallit på någon annan. Att få tända rökelseoffret fick en präst bara göra en enda gång i sitt liv.

Nu på Sakarias ålderdom så faller lotten plötsligt på honom. Äntligen var det hans tur. Han skulle få gå in i det som kallades det heliga i templet. Det Heliga var 10 x 20 meter stort, där fanns den sjuarmade ljusstaken, bordet med skådebröden och rökelsealtaret - allt i renaste guld. När Sakarias går in i det heliga, så stod allt folket utanför och bad medan offret pågick. Texten berättar: *Då visade sig Herrens ängel för honom, till höger om rökelsealtaret. Sakarias blev förskräckt vid denna syn och fruktan föll över honom. Men ängeln sade till honom: "Var inte rädd, Sakarias, din bön har blivit hörd. Din hustru Elisabet skall föda en son åt dig, och du skall ge honom namnet Johannes.*

Vilken upplevelse för Sakarias att en Herrens ängel kom med detta budskap, att hans bön hade blivit hörd. Gud hade hört hans böner även om det till synes var så att Gud inte hade hört hans böner.

Det omöjliga skulle ske. Elisabeth skulle trots allt bli havande och föda en son.

Gud hade en plan med denne son redan innan han var född.

Det var precis som med Jeremia om vilken Herren säger:

Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, innan du kom ut ur modersskötet gav jag dig ett heligt uppdrag: att vara profet för folken. Jer 1:5

När vi läser Bibelns samlade budskap om oss människor så framkommer att ingen människa finns till av en slump, utan att Gud har en plan med oss allesammans.

Så hade Gud också en uppgift för Johannes. Han var den som skulle gå fram med Elias ande och kraft och som den siste profeten bereda vägen för Jesus, han var den som skulle visa på Jesus och han gjorde det senare när han pekade på Jesus och sa *Där är Guds lamm som tar bort världens synd.*

Både Johannes och Jesus hade fått sina namn förkunnade av en ängel innan de föddes.

Namnet Johannes betyder Herren är nådig och han visade på Jesus vars namn betyder Herren frälsar.

Trots att Johannes var den siste profeten så behövde han för sin egen del av nåd ta emot frälsningen av Jesus.

Av nåd är vi människor frälsta, och det inte av oss själva, en Guds gåva är det.

Johannes döpte ett omvändelsens dop i vatten.

I den första kristna kyrkan så hade de första apostlarna en hel del besvär med att förklara skillnaden mellan Johannes dop och det dop som Jesus befallt sina lärjungar att utföra.

Jesu dop var ett dop i Faderns och Sonens och den Helige Andens namn och som gav den döpte rätten att kallas ett Guds barn.

Den tro som vi döps till som kristna är till Gud som är Fader, Son och helig Ande.